

El dibuix que no cabia a l'agenda

La Jana tenia disset anys i era la típica noia que tothom admirava per responsabilitat seva. Sempre arribava puntual, les llibretes li brillaven de tan ben organitzades que estaven i no hi havia examen que no preparés com si fos l'últim de la seva vida.

Però feia setmanes —potser mesos— que alguna cosa no anava bé.

Els ulls li tremolaven cada cop que pensava en la Selectivitat, i el cor li corria massa ràpid quan algú li preguntava: “I tu, què estudiaràs?”

La Jana volia fer Medicina. Ho volia amb tot el cor. Però darrere aquell somni tan gran, hi havia una por encara més gran: la de no ser suficient.

I així, entre esquemes, simulacres i calendaris plens de subratlladors de colors, la Jana va començar a desaparèixer. No del tot, no físicament. Però sí de les coses boniques: dels jocs amb la seva germana Arlet, de les xerrades sense pressa amb els avis, dels berenars llargs amb els pares, de les cançons que abans cantava a la dutxa.

Un dia, l'Arlet va entrar a l'habitació de la Jana sense trucar. Portava un full amb un dibuix tot ple de colors. Hi havia dues noies, una gran i

una petita, sota un arbre gegant, agafades de la mà.

—Sóc jo amb tu —va dir l'Arlet—. Però tu no hi ets mai. Sempre estàs amb cara de cansada i et dius coses dolentes a tu mateixa. Jo vull la Jana que riu.

La Jana no va saber què dir. Es va quedar mirant aquell dibuix. No hi havia llibretes, ni apunts, ni notes, només un moment que ella s'estava perdent.

Aquella nit, després de molt temps, la Jana no va estudiar. Va baixar amb l'Arlet a fer crispetes i van mirar una pel·lícula amb els pares. L'endemà, va parlar amb la seva mare i li va dir que se sentia massa pressionada, que tenia por de fallar. La mare la va escoltar, sense presses, sense jutjar-la.

—Fer-ho bé és important, Jana —va dir-li—, però fer-ho a costa de tu mateixa no et portarà lluny. El món no s'acaba en una nota. I tu no ets només el teu expedient.

Van buscar ajuda, i la Jana va començar a parlar amb una psicòloga. Lentament, va aprendre a respirar abans d'estudiar, a aturar-se sense culpa, a posar límits a les exigències que es posava ella sola.

No va deixar d'estudiar, però sí que va començar a viure mentre ho feia.

A les tardes feia una passejada amb l'Arlet. Els diumenges anava a dinar amb els avis. Va tornar a escoltar música, a riure, a recordar que era molt més que una alumna responsable.

El dia de la Selectivitat, va entrar a l'aula amb el cor tranquil. Sabia que ho havia donat tot, però sobretot sabia que, passés el que passés, ella estaria bé.

Perquè havia après que cuidar els somnis està molt bé... però cuidar-se a una mateixa és imprescindible per arribar-hi.